
Bali Péter

MÁR MEGADTUK MAGUNKAT ANNAK, AMI CSAK HOLNAP FOG ELNYELNI

*Íme, a rettenetes üres, fehér papír, amire írnom kellene, gondolta más gondolatát. A monitor fénye betegesen fehérré tette az arcát, mellette több kisebb könyvkupac terjengett szét a fehérre lakkozott, de mára már repedezett, égésnyomokkal díszített asztalon. A középső helyet a laptop foglalta el, jobb kéz felé rögtön egy teli hamutál állt, és egy félig üres (el lehetne vitatkozni, hogy félig üres, félig tele vagy épp teljesen tele volt-e, hisz a sör mellett levegőt is tartalmazott, de számára félig üres) doboz Neuberg. Baloldalt egy nyitott, kikapcsolt telefonnal erőszakosan nyitva tartott Kölcsey összes művei. A kupacban általa érintetlenül Schlegel *Válogatott esztétikai írásai*, Borbély Szilárd *A Vanitatum vanitas szövegvilágáról*, B. Gaál Márta *A romantikus irónia*, Bertók Miklós *Kölcsey Ferenc életrajza és levelezése* és Jean Paul *Die Vorschule der Aesthetik* egy lopott példánya hevert. A tulajdonjog érvényesítése a következőképpen zajlott:*

- a postán buborékpárnás boríték beszerzése
- a könyvtárban a könyv fellelése
- nyitott hátsó ablak taktikai, észrevétlen megközelítése
- boríték feladása az ablakon keresztül, a gravitáció útján
- könyv felvétele, mindkét fél gyanútlan távozása
- a tettestárs számára két sör megfizetése.

A VANITATUM VANITAS ÉS A ROMANTIKUS IRÓNIA

A rettenetesüresfehérpapíron már néhány szó szerepelt, még ha csak a cím is. Úgy érezte, megérdemel néhány korty sört. A kezei a billentyűzethez értek, és kitörölte a címet.

KÖLCSEY ÉS A ROMANTIKUS IRÓNIA VISZONYA A *VANITATUM VANITAS* KAPCSÁN

Elmosolyodott. Ez jobb. Még egy kis sör. Kitörölte megint. Kontrollzé. Már nem is olyan ijesztő az a *rettenetesüresféhérpapír*. Furcsa, mik eszébe nem jutnak az embernek, tévelygett a saját elméjében. Tizenhat évesen, egy lány miatt, olvasta Hajnóczyt. Kriszti adta neki kölcsön. Viccesnek tartotta, hogy ugyanúgy hívják, mint a könyvben a lányt. Automatikusán, tudattalanul rágyújtott a cigarettára, a füst apró kékes táncokat járt az ujjai finom tremorjaitól a laptop fehér fényében. Ha őszinte volt magával, akkor miatta kezdett el olvasni. Pontosabban nem is miatta, hanem a kamasz fantáziája és Kriszti dekoltázsa (mekkora is volt? 90C? D? E?!) összejátékának köszönhetően. Addig nem is olvasott igazán, néhány, szülei által ráerőltetett Delfin-könyvet, meg az első két *Harry Pottert*, de a filmek miatt félbehagyta őket. Ellenben Kriszti melleinek a hatalmas lehetősége (mekkora is volt? 90C? D? E?!) és ráadásul szemmel láthatóan nem is az a nagy formátlan zsírtömlő volt, ami ilyen esetekben előfordul (legalábbis úgy képzelte), hanem kifejezetten esztétikus, euklidészi gömbölydedségek. Az már a sors apró vigyorgóba húzódo fintora, hogy végül nem feküdtek le. Egy részeg estén azonban sikerült megfognia a mellét (mekkora is volt? 90C? D? E?!), a melltartó alatt is járt a keze, kitapintva az érintésétől egyre keményebbé váló bimbót, alsóján erre fölfedezte a valóságot, mely közben megszilárdulván, még újabbnak, még érdekesebbnek tetszett.

Nemcsak ebben követte a kortársait, természetesen ivott is. Rengeteget, még ha nem is bírta annyira az alkoholt, mint a többiek. Hamar, nagyon hamar be tudott rúgni. Persze, mára megszokta a szervezete. Sokszor nem tudta, hogyan került haza, hogy miért nem fulladt bele a saját hányásába, vagy épp egyszer miért használja takaróként az árokban a biciklijét. Elmosolyodott. Tekintete ismét a sörére tévedt. Beleivott, hiba volt. Élesztőízű, szénsavmentes sárga lötyty volt már csak a doboz alján. Majdnem ki is köpte. A monitor alján az óra 21:48-at mutatott. Még elérheti az utolsó trolit a belvárosba. Ha ügyes. De nem volna szabad ügyesnek lennie. A beadandója felett kell ügyesnek lennie, még két nap a leadási határidőig. Kikapcsolta a gépet, a telefonját pedig be. Amíg felállt a telefon operációs rendszere, addig huzogzott egyet, természetesen végig a kezében a telefon, várva, hogy beüthesse a PIN-kódot. „20ra ott vagyok a templomnál. Hemi!” – adta ki a parancsot messengeren.

Még két nap ügyis, biztosan meg tudom csinálni, mondta magának, miközben kivett egy párasodó, hideg doboz Neuberget (az utolsót) a hűtőből. *Kuss!* Reménykedve eltett egy csomag óvszert is a dzsekije belső zsebébe.

A buszon óvatosan, hogy a sofőr ne vegye észre, iszogatta a sörét. Közben az embereket figyelte. Hozzá hasonlók voltak. Fiatalok, egyetemisták, talán középiskolások is, akik a város belsejébe igyekeztek az utolsó busszal, hogy bulizzanak egy jót péntek este. Meglepően sokan voltak péntek este lévén, ekkoriban általában üresebb volt a busz, mert a nap folyamán sokan inkább hazamentek, hogy friss ételt, esetleg pénzt szerezzenek. Kevésbé prioritást élvezőn időt töltsenek a családjukkal. Miután megunt az utastársait, és ez hamar megtörtént, bár minden egyes felszállót alaposan szemügyre vett, a sörösdobozzal és a telefonjával foglalkozott. Minden egyes új felszállóra azonban felkapta a fejét (hátha ismerős, és nem kell egyedül lennie), pont mint a többiek. A sörösdoboz egyre ürült, s ahogy ürült, úgy nőtt az ingere a dohányzásra. De azt már nem tudta volna stikában megtenni. A Tisza Lajosra fordulva már üresen rezgett a lába között a doboz. Végül nem bírta tovább, leszállt a lófaránál, hogy rágyújtson, de csak egy magányos szálalt bírt kihalászni. *Trafikba is kell akkor menni,* jegyezte meg magának félhangosan. Lassan csöpörögni kezdett az eső. Megállt a trafik előtt, hogy elszívja a cigit, de ahogy egyre jobban zuhogott, inkább eldobta, és belépett a trafikba. Azaz csak belépett volna, de zárva volt. Az órájára nézett. *Bassza-meg!* Öt perce zárt be a trafik.

Az eső sötétebbé, ólmosabbá varázsolta a Kárász utcát. A lámpák narancs-sárga fénybe vonták az épületek zavarosan tükröződő képeit a tócsákban. Hiába zuhogott azonban, a város mocskát, szennyét nem tudta elmosni. Sziszifuszi küzdelem volt. Az egész ügy azzal kezdődött... narrálta magának mosolyogva. Már az Anna-kútnál járt. Tudta, hogy ott mindenképp nyitva lesz a trafik. Nem is tévedett.

– Jó estét, szeretnék egy doboz... – a tekintete megakadt valamin: – Az a Symphonia miért rövidebb?

– Szűrőtlen.

– Rendben, akkor egy dobozt abból, és egy doboz sima Symphoniát is – körbenézett, ahogy a zsebébe nyúlt a pénzéért. – Tudja mit? Egy olyan kis dobozos Heineken is legyen hozzá... Nem baj, ha tízessel fizetek?

– Nem. 2180 forint lesz.

Kiléptem a trafikból. Az éj még sötétebb lett. A cigaretta selymesen simogatta kiszáradt torkomat. A krimóba igyekeztem. Ott menedéket találtam, nemcsak az eső, hanem az ügy hosszú késeinek árnyai elől is. Nemsokára utolérnek.

Elkapnak. Lehet, ez az utolsó söröm. De a kocsmában még talán megengedik, hogy egy utolsó pohár aranylő whiskyvel öblögessem utolsókat nyelő, kaparó, száraz, köhögéstől terhes torkomat. A szél bele-beletépett ázott hajamba, a cipőm pedig lassan lucskos lett.

A templomnál lévő megállónál megállt, és rágyújtott, kezével ernyőt tartva a láng fölé, komótosan, az eső által magát nem zavartatva sétált keresztül a játszótéren. Hirtelen megtorpant. Balra fordult, és tujához indult. Vízelni kezdett. A cigaretta kiesett a szájából, és kialudt. A cipőjére csapódott néhány csepp, de nem zavartatta magát. Tovább indult, a talpa alatt ropogtak a kavicsok, egy rendőrautó haladt el mellette lassan. A tekintete találkozott a járőrökével. A Vitéz utca sarkán újra rágyújtott, majd belépett a kocsmába. Nem állt be a sorba egyből, először körbenézett, hátha megjöttek a többiek, hisz... az órájára nézett, tizenhárom percet késett. Körbesétált, de nem látta egyiküket sem, néhány szaktársának intett, aztán beállt a sorba. Elővette a telefonját, először is becsekkolt a helyre Swarmon, majd megnyitotta a messengert, hogy ellenőrizze, írtak-e valamit, de még csak nem is látták az üzenetet. „Basszátok meg anyátok tetves pocsáját, ti gecik: D”, írta. Az emotikon inkább mondatvégi írásjelként funkcionált, mint tényleges nevetés kifejezésére, illetve hogy elvegye az üzenet élet. Harag és gyűlölet helyett csak enyhe, játékos irritáltságot fejezzen ki. Rendelt egy sört, és megint körbetekintett, hátha valahol valami félismerősbe botlik (természetesen a szaktársakkal való kínos beszélgetést elkerülve), hogy ne kelljen később egyedül feleseznie, mert tudta, hogy a vodka ideje ugyanolyan hamarosan és biztosan eljön, mint az Ítéletnap. Végül kiszúrt egy csapatnyi középiszolárnak tűnő lányt. *Szervusztokleülhetek?*, hangzott el a fejében és a szájából egyaránt. A választ meg se várva leült.

[A novellában jelöletlen formában idézet szerepel Hajnóczy Pétertől és Szentkuthy Miklóstól.]